

....*nincs emberem*...

Ez a szövegrész nagyon sokszor elgondolkoztat, hiszen ilyen a mai világ is, nagyon sok magányos ember van még akkor is, ha családban él.

Elgondolkoztató az is, hogy nem segítették egymást a betegek és hozzátartozóik, a sorban állást nem ismerték, ez pedig ebben a helyzetben önzésnek is számított.

Miért nem volt senkije ennek az embernek és tehetett-e róla? Nem tudjuk, de nem is lényeges kérdés.

Mindig arra gondolok, ha tehetetlen embert látok, hogy nekem kell lennem ilyen ember esetében Jézus meghosszabbított kezének és lábának. Ahogy Jézus észrevette, úgy nekem is észre kell vennem ezeket a helyzeteket.

Jézus és a beteg párbeszéde is érdekes, hiszen Jézus tudta, hogy miért és mire várnak ott az emberek. („*Meg akarsz gyógyulni?*”) Nagyon fontos, hogy a céljainkat meg tudjuk jól fogalmazni. Ezt tette a beteg is. Jézus a beteg tervét keresztülhúzta. Számunkra ebből az a tanulság, hogy van más megoldás is a céljaink eléréséhez, mint amit mi kigondoltunk (nem kell a vízbe lépni).

Polcz Alaine-t sokszor kérdezték, hogy mik a tervei. A válasz mindig az volt, nincsenek terveim, mert a céloom ismer engem.

Lepsényi Mari, Budapest